

به نام خدا

ولادت امام حسین(ع)

شورای دانش آموزی دبیرستان

صدیقه کبری

تهیه کننده - نرگس شایسته

سال تحصیلی ۱۳۹۹-۱۴۰۰

به روز سوم ماه شعبان سال چهارم هجرت
دومین فرزند برومند حضرت علی و فاطمه، که
درود خدا بر ایشان باد، در خانه ی وحی و
ولایت، چشم به جهان گشود.

چون خبر ولادتش به پیامبر گرامی اسلام (ص)
رسید، به خانه ی حضرت علی و فاطمه (ع) آمد
و اسماء را فرمود تا کودکش را بیاورد. اسماء او
را در پارچه ای سپید پیچید و خدمت رسول
اکرم (ص) برد، آن گرامی به گوش راست او اذان
و به گوش چپ او اقامه گفت

به روزهای اول یا هفتمین روز ولادت با
سعادتش، امین وحی الهی، جبرئیل، فرود آمد و
گفت:

سلام خداوند بر تو باد ای رسول خدا، این نوزاد
را به نام پسر کوچک هارون «شبییر» که به
عربی «حسین» خوانده می شود، نام بگذار. چون
علی (ع) برای تو بسان هارون برای موسی بن
عمران است جز آنکه تو خاتم پیغمبران هستی.

حسین و پیامبر (ص)

از ولادت حسین بن علی (ع) که در سال چهارم
هجرت بود تا رحلت رسول الله (ص) که شش
سال و چند ماه بعد اتفاق افتاد، مردم از اظهار
محبت و لطفی که پیامبر راستین اسلام (ص)
درباره حسین (ع) ابراز می داشت، به بزرگواری
و مقام شامخ پیشوای سوم آگاه شدند.

سلمان فارسی می گوید: دیدم که رسول خدا
(ص) حسین (ع) را بر زانوی خویش نهاده او را
می بوسید و می فرمود:

تو بزرگوار و پسر بزرگوار و پدر بزرگوارانی، تو
امام و پسر امام و پدر امامان هستی، تو حجت
خدا و پسر حجت خدا و پدر حجت های خدایی
که نه نفرند و خاتم ایشان، قائم ایشان (امام
زمان عج) می باشد.

انس بن مالک روایت می کند:

وقتی از پیامبر پرسیدند کدام یک از اهل بیت خود را بیشتر دوست می داری، فرمود: حسن و حسین را، بارها رسول گرامی حسن و حسین را به سینه می فشرد و آنان را می بویید و می بوسید ابو هریره که از مزدوران معاویه و از دشمنان خاندان امامت است در عین حال اعتراف می کند که: رسول اکرم (ص) را دیدم که حسن و حسین (ع) را بر شانه های خویش نشانده بود و به سوی ما می آمد، وقتی به ما رسید فرمود: هر کس این دو فرزندم را دوست بدارد مرا دوست داشته و هر که با آنان دشمنی ورزد با من دشمنی نموده است .

امام حسین(ع) سی و هفت ساله بود که پدر بزرگوارشان در بیست و یکم رمضان سال ۴۱ قمری به شهادت رسیده و اهل بیت را به غمی جانگاه مبتلا نمودند.

امام حسین پس از شهادت پدر در کنار برادرش امام حسن(علیه السلام) بود و از سیاست های وی دفاع می نمود، حتی پس از آن که او با معاویه بیعت کرد شیعیان کوفه همان روز صلح نزد او رفته و خواهان نقض صلح و قیام علیه معاویه شدند ولی ایشان نپذیرفت و بر ادامه صلح برادر تأکید نمود پس از خروج معاویه از کوفه هم مجدد به نزد ایشان رفته و خواستار قیام شدند که آن حضرت باز هم نپذیرفت.

اهل بیت پس از قضیه صلح از کوفه به مدینه برگشتند و پس از حدود ۱۰ سال بعد از شهادت امام حسن(علیه السلام) ایشان به امامت رسیده و در سن چهل و هفت سالگی نگهبانی از دین خدا و حفاظت از شیعیان به آن حضرت سپرده شد.

